

Een verdienstelijk ontwerper

‘Een verdienstelijk architect ben ik altijd geweest, al zeg ik het zelf. Ik heb enkele fraaie gebouwen achtergelaten in binnen- en buitenland. Als jong ontwerper profiteerde ik met mijn kleine en wendbare bureau volop van de wederopbouw van Nederland na de Tweede Wereldoorlog.

Twee keer ben ik getrouwd, eerst met Helen en later met Emma. Ik kom uit een streng katholiek nest en had vier broers; enkele weken geleden is mijn oudste en laatst levende broer Max overleden. Uit mijn eerste huwelijk komen Job en Thom. Emma heeft nooit met mijn ouders en broers kennismemaakt, zij wezen dit stelselmatig af. De scheiding van Helen hebben ze me nooit vergeven.

Over het algemeen zie ik er onberispelijk en goed verzorgd uit. Ik draag de mooiste, veelal handgemaakte leren schoenen. Ook heb ik een sterke voorkeur voor horloges van het merk *Baume & Mercier*. Voor de rest heb ik geen last van uitspattingen, in de grond van de zaak ben ik een sober mens. Tot vlak voor ik zo ziek werd kon ik met wat extra zuurstof nog steeds negentig watt op mijn ergotrainer fietsen. Iedere dag een half uur, 70-75 omwentelingen per minuut. Een buikje is een gruwel voor me. Ik heb een sterk hart, alleen kwetsbare longen, die laatste zijn dan ook mijn ondergang geworden.

In m’n eentje ben ik, direct na de studie, gewoon begonnen. In mijn stage heb ik belangrijke contacten opgedaan, daar ben ik verder meegegaan. Binnen twee jaar liep het vlot en soepel. Het werk stroomde zonder al te veel moeite binnen. Op een gegeven ogenblik werkte ik met drie architecten, aanvankelijk in loondienst. Eerst wilde ik ze niet in de eigendomsstructuur van de vennootschap opnemen. Later ben ik daarop teruggekomen, omdat ze anders voor zichzelf waren begonnen. Alle vier hebben we een eigen portefeuille, we voeren zelfstandig acquisitie, doen de ontwerpen en begeleiden de uitvoering. Toen het later nog beter ging heb ik ze directeur/eigenaar gemaakt, hiërarchisch gezien heb ik de teams van tekenaars en projectcoördinatoren onder hen geplaatst. We hebben zo’n beetje alles wat los en vast zat gedaan: kerken, verzorgingstehuizen, gemeentehuizen, kantoren, villa’s, flats, zwembaden en sporthallen. Ik heb altijd gewerkt vanuit het ruimere kader van de ruimtelijke ordening om precies te zijn. Later zelfs ook nog met, wat nu zo populair is, duurzaam bouwen. Graag was ik beroepstennisser geworden, maar dat vond men thuis geen goede toekomst. Mijn vader en mijn moeder hadden het hoog in hun bol.

Toen ik gescheiden was nam ik me voor om altijd alleen te blijven. Dat is bijna gelukt. Via een vriend heb ik Emma, een aantal jaren later, leren kennen. Het klikte meteen goed tussen ons. Ik heb haar aanvankelijk aangesteld als secretaresse en zij heeft zich uiteindelijk tot secretaris van het bureau ontwikkeld. Ten slotte heb ik haar op aandringen van de vennoten ontslagen, een verdrietige en pijnlijke zaak, die ook aanleiding is geweest tot grote huiselijke spanningen.’

Mocht wellicht de idee opkomen dat Ketelaar een decadent en geprivilegieerd mens is met welgestelde ouders, die hierdoor zijn bezittingen niet zelf maar door overerving heeft verkregen en die daardoor zijn eigengereide gang – in bijna alles – kan gaan? Dat is een ernstige vergissing. In een van de directiekamers hangt een overzicht van de winstontwikkeling en -opbouw per aandeel over de laatste dertig jaar, die zijn niet mis te verstaan gunstig. Cijfers die klinken als een klok. Iedere cent is hier door zijn toedoen, en de collega’s niet te vergeten, verdiend.